

[Connie Hedegaard]

desperate, både hos hr. Svend Auken og hos hr. Lykketoft, tyder måske også på, at man er ved at have fortrudt.

Målet for Det Konservative Folkeparti i denne debat er ikke at tale partierne længere væk fra hinanden, og vi vil også bestræbe os for, at det ikke bliver en debat om finansloven. Og da uenigheden såmænd nok skal få sit i dag, vil jeg gerne begynde med at fremhæve, at der mellem KVR-partierne og Socialdemokratiet synes at være enighed om behovet for skattelettelser – efterhånden også om behovet for lettelser på skatten af den sidst tjente krone – enighed om behovet for øget opsparing og om, at udbredelse af arbejdsmarkedspensioner er ønskelig, enighed om behovet for en dagpengereform, enighed om nødvendigheden af af hensyn til konkurrenceevnen at føre en særdeles stram indkomstpoltik – 1,5 pct. under udlandets lønudvikling har været nævnt fra begge sider – enighed om det påtrængende behov for øget efteruddannelse – 30.000 flere pladser synes at være et fælles mål – enighed om behovet for en håndsrækning til børnefamilierne.

Udgiftspolitikken er man ikke enig om, selv om man måske kunne blive det, hvis først enighed om de førnævnte hovedklumper var en realitet.

Jamen der er jo ikke noget at sige til, at mange mennesker har svært ved at forstå, at man ikke for længst har nået et resultat. Vel er der da forskelle, men de fælles udgangspunkter, da man satte sig til forhandlingsbordet, er nok så interessante.

Måske var det især arbejdsmetoden, der var et problem. Når diskussionen mere handler om, hvem der har puttet hvilket detailsalg igennem hvilke specifikke økonomiske modeller, går det politiske perspektiv jo i hvert fald let tabt.

Det gjorde det ikke, da formændene for KVR-partierne og Socialdemokratiets ungdomsorganisationer satte sig sammen, for her diskuterede man nemlig politik og blev enig. Ikke om småting og petitesser, nej, man nåede faktisk til enighed om en dagpengereform, om en skattereform, om en stram indkomstpoltik og om pensionsspørgsmålet.

Alle, inklusive formanden for Danmarks Socialdemokratiske Ungdom, gik med til en dagpengereform, hvor arbejdsgiverne, arbejdstagerne og staten hver betaler en tredjedel af ud-

gifterne til arbejdsløshedsforsikring. Altså en accept af et langt større forsikringsselement.

Alle accepterede fri placeringsret i spørgsmålet om arbejdsmarkedspensioner. Alle gik i spørgsmålet om nedsættelse af marginalskatte-erne længere end KVR-regeringen i Planen, idet man ikke blot accepterede at sløjfe 6 pct.-skatten, men også gik med på at halvere 12 pct.-skatten. Det er dog immervæk et interessant signal, hvor DSU jo utvivlsomt er på linje med store dele af det socialdemokratiske bagland.

Baggrunden for Planen og for dens efterkommere var ønsket om ikke altid at diskutere dansk politik via løsrevne forslag som delelementer. For en gangs skyld skulle vi prøve at komme med et samlet økonomisk udspil, se vore alvorlige økonomiske problemer i et helhedsperspektiv. Heri lå også en invitation til et bredt samarbejde og ønsket om at give såvel virksomheder som borgere et længere planlægningsperspektiv, end de har været vant til.

Den baggrund skal huskes, også når Socialdemokratiets formand den 24. oktober i Politiken pludselig tager afstand fra tanken om store planer. Socialdemokratiet kunne jo ellers ikke hurtigt nok få sin egen makroplan klar. Så mon ikke ønsket om en langsigtet plan har været fælles for regeringspartierne og Socialdemokratiet?

Tilsvarende var og er erkendelsen af behovet for at gøre noget ved det danske skattesystem fælles gods, og heldigvis tyder beslutningsfor-slag nr. B 16 fra Socialdemokratiet på, at man her – om end langsomt – bevæger sig i retning af regeringen, når man nu som noget nyt i forhold til »Gang i 90'erne« foreslår en fordobling af bundfradraget for, hvornår 6 pct.-skatterne skal træde i kraft. Så har man altså erkendt, at almindelige indtægter i dagens Danmark ud-sættes for en for hård progression.

Det Konservative Folkeparti ønsker 6 pct.-skatten fjernet og derudover såvel stats-skatteprocenten som kommuneskatten sænket. Samtidig er vi positive over for regeringens udspil i Økonomisk Reform om at hæve 3 pct.-fra-draget til 5 pct., altså til 6.400 kr. Det batter forholdsvis mest for lavindkomstgrupper og bi-drager til at skabe den sociale balance i regerin-gens udspil.

Den konservative folketingsgruppe håber, at det før eller siden vil lykkes regeringen at få